

ske positive erfaringer med det ikke mindst fra ofrene, som får mulighed – som vi tidligere har været inde på – for at udtrykke deres angst over for den situation, de befandt sig i, og gerningsmanden får mulighed for at give offeret, altså den overfaldne, en undskyldning.

Så synes jeg også, der er en anden pointe, som vi bør tage med, nemlig at konfliktråd også har vist sig at være ganske gode og anvendelige redskaber i sager, hvor politiet ofte ikke har andre redskaber at håndtere en konflikt med. Det kan være nabostridigheder, eller det kan være huspektakler. Det synes jeg også vi bør tage med ind, fordi det også tit er i de her sager, at tingene eskalerer.

Men summa summarum er, at vi er ganske godt tilfreds med den positive modtagelse, der har været af ordningen. Vi er tilfreds med, at man fra justitsministerens side har valgt at forlænge forsøgsordningen. Vi er skuffede over, at man ikke har turdet tage skridtet fuldt ud og gøre ordningen landsdækkende og permanent, men jeg tror med den meget massive opbakning, der alligevel er til forslaget – det er jo det største mulige mindretal i Folketinget, der står bag det – at vi kan sige, at hvis det mindretal på et tidspunkt får flertal her i Folketinget, så bliver ordningen gjort både landsdækkende og permanent.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 17.00

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 117:

Forslag til folketingsbeslutning om målsætning om en hurtig behandling af sager om kriminalitet begået af 15-17-årige.

Af Morten Bødskov (S) m.fl.
(Fremsat 30/1 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil gerne starte med at slå fast, at jeg er meget enig i de tanker, der ligger bag dette beslutningsforslag. Regeringen lægger stor vægt på, at der sættes ind med en konsekvent reaktion så hurtigt som muligt over for unge, der begår kriminalitet, så de fra starten mærker, at samfundet ikke accepterer kriminalitet. Det er også klart tilkendegivet i regeringens handlingsplan af 8. marts 2002 »Stop volden – regeringens handlingsplan mod volds- og ungdomskriminalitet«.

Det følger allerede af forskellige nyere administrative retningslinjer for henholdsvis politi, anklagemyndighed, kommuner og amter, at behandlingen af sager mod unge lovovertrædere skal fremskyndes mest muligt, og specielt for voldssagerne er der også opstillet målsætninger for tidsrammen i forbindelse med behandlingen af disse sager.

Regeringen er således enig i, at en kort sagsbehandlingstid i sager om kriminalitet begået af unge er ønskværdig. Opstilling af målsætninger for sagsbehandlingstiden kan være et hensigtsmæssigt redskab i den henseende. Men for en ansvarlig regering er det også vigtigt at holde fast i, at der bør opstilles realistiske mål for sagsbehandlingstiden og kun på områder, hvor det samlet set er hensigtsmæssigt at opstille sådanne mål.

Det er bl.a. afgørende, at politiet og anklagemyndigheden har den fornødne tid til at foretage en grundig og tilbundsgående efterforskning og en korrekt titalerejsning, og at målsætningerne ikke i praksis begrænser de sociale myndigheders mulighed for at reagere over for de unge på en måde, der er individuelt tilpasset og mest effektiv.

Ligeledes er det vigtigt, at domstolene får den fornødne tid til at foretage en retssikkerhedsmæssigt forsvarlig behandling af sagen, samt at

kriminalforsorgen ved placering af den unge i afsoningsinstitutionen kan tage højde for den enkelte unges situation.

Efter regeringens opfattelse er der ikke taget højde for disse forhold med de målsætninger for sagsbehandlingstiden, der er opstillet i forslaget, og regeringen kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget.

Forslaget omfatter for det første alle former for kriminalitet, som en 15-17-årig måtte begå. Forslagsstillerne forsøger altså at opstille nogle meget generelle målsætninger for sagsbehandlingstiden, der omfatter myndighedernes behandling af alt fra et cykeltyveri til et mord.

Efter min opfattelse er det ikke hensigtsmæssigt at opstille en målsætning for sagsbehandlingstiden, der omfatter alle typer sager. F.eks. bør sager, hvor den unge sidder varetægtsfængslet under efterforskningen, efter min opfattelse ikke være omfattet af en sådan målsætning for sagsbehandlingstiden. Her er der ofte tale om alvorligere kriminalitet, hvor det kan være umuligt at gennemføre efterforskningen inden for en kortere tidsfrist.

Endvidere er der i disse sager på grund af varetægtsfængslingen i forvejen et sådant tidsmæssigt pres på politiets og anklagemyndighedens sagsbehandling og også på de sociale myndigheders sagsbehandling, at der ikke er behov for en bestemt målsætning.

Det er ligeledes efter min opfattelse unødvendigt at fastsætte målsætninger for de sager, der afgøres med bøde, f.eks. overtrædelser af færdselsloven, butikstyverier m.v. Der er oftest her tale om en meget enkel og dermed kortvarig sagsbehandling. Samtidig er der tale om sager af mindre alvorlig karakter, ligesom der er tale om et forholdsmæssigt stort sagsantal. En stor del af disse sager afgøres da også med den unges udenretlige vedtagelse af et bødeforelæg.

Endelig kan det overvejes, om der skal opstilles særlige målsætninger for sagsbehandlingstiderne i sager om vold begået af unge lovovertrædere. På dette område er der allerede faste, indarbejdede målsætninger, og jeg mener ikke umiddelbart, at der er behov for at opstille nye særskilte målsætninger for de unge voldsmænd.

Den første af de konkrete målsætninger, der opstilles i forslaget, vedrører det samlede tidsforbrug for politiet og anklagemyndigheden. Det følger her af beslutningsforslaget, at fra det tidspunkt, hvor en formodet gerningsmand er identificeret, og indtil sagen indbringes for retten, bør der ikke gå mere end 30 dage. Det bety-

der, at politiet inden for 30 dage skal efterforske sagen helt til bunds, herunder eventuelt finde og afhøre vidner, foretage tekniske undersøgelser, måske indhente og undersøge dna-beviser osv. Derefter skal anklagemyndigheden, stadig inden for de 30 dage, vurdere sagens juridiske aspekter og afgøre, hvorvidt der kan rejses tiltale, samt hvilke sanktionsmuligheder der kan komme på tale.

Er der tale om en mindre sag, vil dette som regel ikke volde noget problem, men er der f.eks. tale om alvorligere sager som f.eks. drab, voldtægt, røveri eller trusler, vil en 30-dagesfrist normalt ikke være tilstrækkelig, og sådanne meget alvorlige sager bør altid underkastes en grundig efterforskning og sagsbehandling, uanset hvor gammel lovovertræderen er.

Politiets og anklagemyndighedens sagsbehandlingstid afhænger desuden ofte af udtalelser fra de sociale myndigheder og kriminalforsorgen. En udtalelse fra de sociale myndigheder har stor betydning for politiets og anklagemyndighedens overvejelser om sanktionsspørgsmålet, herunder om det f.eks. kan komme på tale at anvende tiltalefravald med vilkår om ungdomskontrakt.

Kl. 17.05

De sociale myndigheder skal naturligvis have en rimelig frist til at indhente de relevante oplysninger til brug for udarbejdelse af udtalelsen, herunder om aktuelle familiemæssige samt arbejds- eller uddannelsesmæssige forhold. I den forbindelse er det også vigtigt, at den unges forældre kontaktes og inddrages i vurderingen og drøftelsen af den 15-17-åriges situation og fremtid.

I forslaget er der endvidere opstillet en målsætning på 20 dage for det samlede tidsforbrug ved domstolene. Som bekendt gælder der en målsætning om, at alle voldssager skal afgøres af domstolene inden for 37 dage. Det er imidlertid ofte vanskeligt for domstolene at opfylde denne målsætning fuldt ud. En af de typiske årsager til, at voldssagerne ikke kan afgøres inden for 30 dage, er, at det ikke er muligt for alle parter, herunder forsvareren, at finde et tidspunkt inden for tidsfristen.

Det kan f.eks. også være vanskeligt at afgøre sagen inden for tidsfristen, hvis tiltalte eller vidner udebliver og et nyt retsmøde derfor må berammes. De samme problemer vil ofte kunne opstå, hvis alle sager om kriminalitet begået af 15-17-årige skal afgøres inden for 20 dage. På den baggrund forekommer det meget tvivlsomt,

om domstolene vil kunne opfylde et mål om en sagsbehandlingstid på 20 dage.

Med hensyn til kriminalforsorgens sagsbehandlingstid, som ifølge beslutningsforslaget ikke må overstige 10 dage, vil en så kort frist kunne komme i strid med udgangspunktet i straffuldbyrdesloven om, at dømte på fri fod skal have en rimelig tilsigelsesfrist, så de kan indrette sig på strafafsoningen.

Jeg er naturligvis enig i, at unge kriminelle skal afsone så hurtigt som muligt efter endelig dom, men i tilfælde, hvor der ikke har været grundlag for at varetægtsfængsle den pågældende, bør der kunne gives en rimelig tilsigelsesfrist. En sagsbehandlingstid på kun 10 dage giver ikke mulighed for en rimelig tilsigelsesfrist, og kriminalforsorgen vil ofte heller ikke kunne nå at finde et egnet anbringelsessted. Det er næppe forslagsstillernes hensigt, at 15-17-årige skal anbringes i et almindeligt fængsel eller arresthus, alene fordi det ikke har været muligt inden for så kort en frist at finde en egnet institutionsplads.

Ifølge beslutningsforslaget skal de sociale myndigheders første opfølgning på en handlingsplan ske senest 20 dage efter, at kommunen har modtaget dokumentation fra politiet om, at den unge har begået voldskriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet. Dette er en udvidelse af bestemmelserne i lov om social service om foreløbige handlingsplaner, hvor der allerede er et krav om, at kommunen skal udarbejde en foreløbig handlingsplan senest 7 dage efter, at kommunen har modtaget dokumentation fra politiet om den begåede kriminalitet.

Desuden indeholder beslutningsforslaget en frist på 10 dage for de sociale myndigheder til effektiv iværksættelse af vilkår eller anbringelse i en døgninstitution.

Disse frister er umiddelbart besnærende. Det er imidlertid nødvendigt at give de sociale myndigheder en rimelig frist til at iværksætte den rette handlingsplan og opfølgning herpå, og de tidsfrister, som beslutningsforslaget indeholder for sociale myndigheder, vil dels blive vanskeligt at overholde i praksis, dels vil det i det omfang, det kan lade sig gøre, være meget ressourcetrækkende at overholde dem.

Som jeg startede med at sige, er regeringen enig i, at indsatsen over for de unge kriminelle må prioriteres højt. Med henblik på at sikre en målrettet og konsekvent bekæmpelse af ung-

domskriminaliteten har regeringen derfor i september 2003 nedsat et ministerudvalg for indsatsen mod unge kriminelle. Ministerudvalget skal koordinere og følge initiativer vedrørende indsatsen over for unge kriminelle samt vurdere og indsamle erfaringer på området for at kunne styrke indsatsen dér, hvor der er en dokumenteret effekt.

Endelig skal ministerudvalget vurdere, hvor der er behov for yderligere at styrke indsatsen over for unge kriminelle. Et af de områder, som ministerudvalget har overvejet nærmere, er en mere effektiv og hurtig sagsbehandling i relation til ungdomskriminalitet. I den forbindelse har jeg besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal se på dette spørgsmål.

Arbejdsgruppen vil blive sammensat af repræsentanter for alle relevante myndigheder på området. Arbejdsgruppen vil få til opgave at overveje, for hvilke sagsgrupper det kan være relevant at opstille målsætninger for sagsbehandlingstiden. Arbejdsgruppen vil endvidere blive bedt om at overveje målsætninger for de enkelte myndigheders sagsbehandling af disse sager.

Det er i den forbindelse vigtigt, at der foretages en nærmere gennemgang af sagstyperne, og at de relevante administrative myndigheder og domstolene får mulighed for sammen at drøfte, hvordan sagsbehandlingen samlet set kan gøres hurtigere og mere effektiv. Hermed vil regeringen sikre, at sagsbehandlingen hos de forskellige involverede myndigheder ikke tager unødvendig lang tid, men på en realistisk og hensigtsmæssig måde sikrer en hurtig og konsekvent reaktion over for de 15-17-årige, der begår kriminalitet.

Det er for mig at se vigtigere at sætte ind med de rette foranstaltninger over for den enkelte unge kriminelle end at hænge sig i nogle særdeles stramme og ambitiøse tidsfrister, hvis de fører til en forhastet og en uhensigtsmæssig sagsbehandling.

Så selv om jeg på regeringens vegne ikke kan støtte det fremsatte forslag, er jeg altså positiv over for at arbejde videre med den meget relevante problemstilling, som forslagsstillerne sætter fokus på med dette beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bødskov, en kort bemærkning til ministeren.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg vil gerne takke ministeren særlig for det sidste, der blev sagt i ministerens tale, at man er positivt indstillet over for intentionerne i forslaget. Problematikken er jo den, at selv om ungdomskriminaliteten generelt har udviklet sig meget positivt, det vil sige, at den er faldet markant over de seneste 20 år, så er der en hård kerne, der begår mere især voldskriminalitet og meget omfattende berigelseskriminalitet.

Hvis det så bare var problemet, kunne vi håndtere det, men problemet er også, at fordi systemerne ikke arbejder godt nok sammen, altså at politiet ikke sørger for, at socialforvaltningen er der, når den unge bliver løsladt, således at vi løslader dem til gaden, ja, så begår de kriminalitet, mens de venter på, at en ny del af systemet skal tage fat i dem.

Der er ganske grelle eksempler, og jeg håber, at det her, som justitsministeren siger, er et tilfælde om, at man vil ruske op i systemerne, således at der eksempelvis ikke skal gå 4½ måned, før unge, der har begået meget kriminalitet, men ikke den alvorligste kriminalitet, kan få en ungdomskontrakt, som tilfældet er i dag. Det er fuldstændig uacceptabelt, og det er helt uacceptabelt, at vi skal opleve, at unge begår gentagelseskriminalitet, fordi myndighederne ikke kan tage sig sammen og få fat i dem første gang.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil sige til hr. Morten Bødskov, at jeg faktisk tror, at vi på det overordnede plan er fuldstændig enige, og den fremlægning, som hr. Morten Bødskov her kommer med, kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Det er også derfor, at arbejdsgruppen bliver nedsat.

Som jeg har redegjort for, bryder vi os altså ikke om den lidt rigide måde, det her beslutningsforslag er stillet op på, og jeg tror også, at hr. Morten Bødskov kan se, at der er nogle uhenigtsmæssigheder, hvis man behandler alle over en kam og på den samme måde, for sager er jo forskellige.

Men at gå ind og se på, om vi kan gøre sagsbehandlingstiden mere effektiv og ikke mindst sikre, at der hele tiden er en myndighed, der tager over og sikrer, at processen er i gang, er en tankegang, som jeg er fuldstændig enig med hr. Morten Bødskov i, og det er derfor, arbejdsgruppen bliver nedsat.

Så må vi prøve at skille de sager ud, hvor det giver mening, og prøve at sætte nogle tidsfrister på, så man har en sikkerhed for, at myndighederne også sørger for, at sagerne bliver ekspederet, og at den unge bliver placeret det sted, hvor det er mest hensigtsmæssigt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bødskov, sidste bemærkning.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Der er selvfølgelig mange systemer, der brokker sig, når man begynder at opstille tidsfrister for dem, men jeg vil da minde justitsministeren om, at tidsfrister for sagsbehandlingstider ikke er et ukendt fænomen, heller ikke på retsområdet. Vi har det i voldssager, hvor vi har 3 x 30-dagesreglen, og vi har det også inden for kriminalforsorgen, når det f.eks. vedrører samfundstjeneste. Blot således, at det er med i bagehovedet, at tidsfrister for sagsbehandlingen ikke er noget ukendt fænomen.

Det næste, justitsministeren skal have med i bagehovedet, er, at jeg tror, at man vil se, at det faktisk heller ikke er så voldsomt mange sager, der her er tale om. Det centrale er, at nogle af dem, vi så har med at gøre, risikerer at begå ny kriminalitet, og nogle af dem gør det faktisk, mens de venter på at komme videre i systemet, og det er fuldstændig absurd.

Alene det faktum, at den opfølgende handlingsplan, som kommunerne skal lave efter 7 dage, som der står i loven, ofte først kommer efter 3½ måned, er årsag til, at der er unge, der begår mere kriminalitet. Der er selvfølgelig nogle kommuner, der er bedre til det end andre, men 3½ måned!

Så min opfordring er, at udvalget kommer til at arbejde hurtigt, for vi skal have fat i de her unge, således at vi kan få dem ud af kriminaliteten hurtigst muligt.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jamen vi er ikke uenige om det, og som jeg også sagde i min første besvarelse til hr. Morten Bødskov, og som jeg også sagde i min indledende besvarelse, er det bl.a. hensigten med arbejdsgruppen, at den skal se på, om der er en mulighed for at opstille konkrete målsætninger for de typer sager, som er egnede til det.

Det er korrekt, at på nogle områder har vi valgt at sige, at der skal være en tidsfrist, men

problemstillingen, der bliver rejst af det her beslutningsforslag, er jo, at man tager alle unge kriminelle og alle sager, og man kan sige, hele baggrunden. Der tror jeg, at det, at vi prøver målrettet at sætte ind i nogle meget konkrete typer sager, kan være med til at løse problemet, uden at vi laver et bureaukrati, der skaber uhenigtsmæssigheder for de mange, hvor der måske ikke er det behov.

Så jeg tror ikke, at vi er meget uenige om målsætningerne, og det er klart, at jeg vil sørge for, at den arbejdsgruppe går i gang, så vi også hurtigt kan se resultater af deres bestræbelser.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til kulturministeren – undskyld, til justitsministeren. Det var sådan en lille fortaelse, fordi det næste forslag angår kulturministeren, og det sad jeg og tænkte på, undskyld. Men så kan man jo også konstatere, at der bliver hørt efter, hvad man siger.

Så er det hr. Nonbo som ordfører.

Karsten Nonbo (V):

Jeg vil lige starte med at rette en misforståelse hos hr. Morten Bødskov, en faglig misforståelse. Hr. Morten Bødskov sagde, at politiet ikke sørger for, at socialforvaltningen er der, når vedkommende unge bliver løsladt. Politiet har en underretningsspligt, og så har socialforvaltningen efter min mening bare at møde op og være der. Så det er en pligt, der ligger hos socialforvaltningen, men den kræver selvfølgelig en underretning, men det har politiet også pligt til.

Kl. 17.15

Ellers er vi enige i det, hr. Morten Bødskov sagde, og derfor vil jeg godt rose forslaget, fordi det sender et godt signal fra Socialdemokraterne. I mange sager skulle vi endda helst kunne gøre det noget hurtigere end det, der bliver lagt op til, men vi skal også passe på, for sagerne er jo ikke ens. Men der skal ikke herske tvivl om, at sagerne skal behandles hurtigst muligt, lige fra gerningstidspunktet til afsoningen eller sanktionen kan påbegyndes. Jeg så meget gerne, at sagerne straks ved et eventuelt grundlovsforhør kunne optages til doms, som det heldigvis også sker i nogle tilfælde, for så er der tale om hurtighed.

Det er rigtigt, som det også skrives i forslaget, at kriminalitet skal forhindres ved en tidlig og effektiv forebyggelse og en hurtig og konsekvent straf. Jeg vil godt rose Socialdemokraterne for, at de har sat det på skrift. Jeg synes ikke, jeg

tidligere har kunnet høre det samme. Jeg synes, jeg har kunnet høre noget med, at vi kan ikke straffe os ud af kriminalitet, og at ingen mennesker bliver bedre af at sidde i fængsel. Jeg synes, Socialdemokraterne har bevæget sig i en retning, hvor der virkelig tales om konsekvens, og det vil jeg godt kvittere for.

Så kommer men'et, som hr. Helge Adam Møller var inde på før. Vi kan ikke være med, når man stiller en så rigid plan op, for der er forskel på den begåede kriminalitets art, og der er forskel på gerningsmændene. Nogle sager skal behandles hurtigt og opprioriteres, og nogle kræver førsteprioritet, nemlig de sager, hvor gerningsmændene straks proklamerer, at de agter at fortsætte deres løbebane, som hr. Morten Bødskov også var inde på.

Men når nogle sager skal opprioriteres, er det desværre somme tider nødvendigt, at det sker på bekostning af andre sager. Man kan ikke behandle sagerne som i en pølsefabrik, hvor det kommer ind i en lind strøm og går ud i en lind strøm. Hvis vi skulle leve op til det, som hr. Morten Bødskov virkelig ønsker, skal vi faktisk altid have et katastrofeberedskab, og det koster altså kroner og øre.

Jeg talte om kejserens nye klæder ved det sidste beslutningsforslag, og hr. Morten Bødskov fulgte det op med en form for kejserens nye klæder ved at begynde at tale om regeringsskifte. Jeg tror, at hvis det regeringsskifte kommer, vil hr. Morten Bødskov få på hattepulden af den til den tid siddende justitsminister for ikke at have regnet på, hvad forslaget reelt vil koste.

En anden ting, som også kan være problematisk, er, at med en sådan tidsindstillet bombe hængende over politiet kan det gå ud over grundigheden i efterforskningen. Det kan medføre, at anklagerne måske slutter de sager, som de ikke har tid til at føre til ende, og hvor de ikke har ressourcer til at løfte bevisbyrden. Nogle sager har godt af at modnes, der er også visse sager, hvor den unge mand fortryder, og i de tilfælde har han godt af, at der hænger en lille, mørk sky over ham.

Man skriver i forslaget, at de unge finder sagsbehandlingstiden ubehagelig. Hvis en ubehagelig sagsbehandlingstid medfører, at der hænger en sort sky over dem, og det kan afholde dem fra at begå fornyet kriminalitet, er det jo sådan set bedre end en hurtig straf, så de kan komme videre med kriminaliteten. En længere sagsbehandlingstid kan vise sig at være en fordel – ikke dermed sagt, at jeg vil plædere for lang-

sommere sagsbehandling. Jeg vil plædere for individuel sagsbehandling.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg vil gerne over for hr. Karsten Nonbo kvittere for den positive modtagelse af vores beslutningsforslag og benytte lejligheden til at gøre opmærksom på, at vi selvfølgelig godt er klar over, at der er sager – også sager, hvor unge er involveret i kriminalitet – som kræver en meget høj og grundig grad af efterforskning. Hvis man læser beslutningsforslaget, vil man se, at det kan der også sagtens tages højde for. Når der eksempelvis er tale om, at unge skal varetægtsfængsles, suspenderer man selvfølgelig tidsrammen. Det giver sig selv, og det er også derfor, vi har skrevet beslutningsforslaget sådan, som vi har gjort.

Noget andet, jeg gerne vil pointere over for hr. Karsten Nonbo, er spørgsmålet, om der skal være et stående katastrofeberedskab. Det er jo ikke tilfældet i dag, hvor der er sagsbehandlingstider på 30 dage for f.eks. voldskriminalitet. Voldskriminaliteten er stigende i samfundet, men det har jo ikke betydet en kæmpe efterspørgsel efter nye sagsbehandlere eller politifolk eller ressourcer til domstolene. Antallet af alvorlige sager er forholdsvis lille, men problemet med de få sager er, at de er meget omfangsrige, og hvis vi skal stoppe dem, skal de hurtigere igennem systemet, så gerningsmændene kan få den konsekvente straf, der tales om i forslaget.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Jeg tror, vi får meget svært ved at tale os fra hinanden, for det kan jeg godt være enig i, og jeg ved også, at når der er tale om den slags volds-sager, slipper politiet alt, hvad de har i hænderne, og tager de sager først. Men spørgsmålet er bare, hvor meget af det, politiet har i hænderne, de kan tillade sig at slippe, for der vil altid være nogle sager, der bliver nedprioriteret. Det er det, der er mit budskab.

Jeg kan dokumentere, at vi i og for sig er enige i hvert fald et stykke hen ad vejen, for jeg var ordfører på et beslutningsforslag, da vi sad i opposition, og det forslag gik netop ud på at indføre noget, der hed straksdomme og straksafsoning, over for unge, altså en opprioritering af sagerne. Vi var bare så uheldige, at den daværende regering sagde nej til forslaget.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Vi kan selvfølgelig godt gøre det til en polemik, hvis det skal være, men jeg håber, vi er enige om, at det er et problem, at nogle unge i ly af en ellers fin statistik begår meget grov og stadig mere omfangsrig kriminalitet, og at vi skal have dem ud af kriminaliteten. Vi skal i hvert fald have dem stoppet, så de ikke begår yderligere kriminalitet eller, som vi også ofte ser, hiver deres brødre og andre med ind i kriminaliteten.

Forslaget her er et af de forslag, som regeringen naturligvis vil blive stillet over for, når den siger, at den gerne vil gøre noget for at forhindre, at unge begår mere kriminalitet. Man kunne tage forslaget op, og så kunne vi finpudse det i Retsudvalget. Vi kunne måske blive enige om en beretning, så vi fik lagt pres på vore – i gåsøjne – egne systemer om at samarbejde bedre, så det ikke er dem, der er årsag til, at unge begår mere og mere omfangsrig kriminalitet.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Det vil jeg gerne kvittere for, for jeg synes også, det er nogle af de mest væsentlige sager. Får man bare stoppet én ung, som er på vej ind i kriminalitet, får man forhindret mange sager i fremtiden.

Det eneste, der skiller os ad, er de rigide tidsfrister, som jeg ved, det kan blive svært at overholde i enkelte sager, som ikke må tabes på gulvet. Min ambition er, at gennemsnittet for sagsbehandlingstiden i sager mod unge kan nedsættes, for så er meget nået, men det gælder om at få langt de fleste sager med, og vi må ikke stirre os blinde på en sag, der måske ikke kan overholde en given tidsfrist. Det kan der være en saglig begrundelse for, som jeg ikke skal komme ind på, men som jeg nævnte før, har nogle altså godt af, at der hænger en mørk sky over dem i længere tid.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Nonbo, og så er det hr. Per Dalgaard som ordfører.

Per Dalgaard (DF):

Alle ønsker en hurtigere sagsbehandling i retssystemet, også af kriminelle unge, og derfor er der også i det politiforlig, Dansk Folkeparti har indgået med regeringen, indført en række tiltag, der vil medføre, at dette sker. Det gælder f.eks. flere politianklagere, 12 i alt, der skal optræde

som en slags rejsehold, når indsatsen skal finde sted de steder, hvor der er flaskehalsproblemer.

Når Socialdemokratiet skriver, at der er tegn på, at voldskriminaliteten blandt unge 15-17-årige er steget i de sidste 10-20 år, er det en for-simpling af sagen, for den er steget ganske markant fra 207 til 548 sager om vold og fra 19 til 81 sager om grov vold inden for de sidste 10 år. Det fremgår endda af den tabel, som Socialdemokratiet så venligt har ladet printe i beslutningsfor-slaget, så hvorfor egentlig skjule det og hvorfor også skjule, at kriminaliteten er steget specielt voldsomt blandt unge af fremmed herkomst? Også det ved Socialdemokratiet udmærket, men det vil man helst ikke nævne, og jeg gad vide, om det skyldes, at man måske erkender, at man har et kæmpe ansvar for, at det er kommet så vidt.

Der er mange led i sagsbehandlingsproces-sen, der skal fungere ordentligt, før man kan si-ge, at nu foregår tingene hurtigere. Alle disse led, lige fra en kriminel handling udøves, til den unge kommer for en dommer og dømmes, og til der findes en ledig plads til vedkommende, dan-ner en proces, hvor der desværre har været og stadig er en hel del berøringsangst, specielt hos de sociale myndigheder og især når de er nødt til at indtage en konsekvent holdning over for unge kriminelle af fremmed herkomst. Videre i systemet har man haft det indtryk, at der nær-mest er rabat hos dommerne, når der er tale om unge af fremmed herkomst.

Kl. 17.25

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Dansk Folkeparti anser ungdomskriminaliteten for en af de største udfordringer i det kriminelle miljø i dagens Danmark, også når man ser, hvordan de fremmede topper enhver statistik på området. Selv om de kun udgør en relativt lille procentdel af befolkningen, fylder de alt, alt for meget i sta-tistikkerne, og specielt med hensyn til de unge er tallene i den statistik, vi har til rådighed, skræmmende og alt, alt for store.

Som det tidligere er blevet nævnt, sker der en prioritering. Regeringen har sammen med Dansk Folkeparti sammensat et politiforlig, hvorefter der kommer flere betjente på gaden, og nærpolitistationerne styrkes med døgnåb-ning og en større bemanning de steder, hvor der virkelig foregår kriminelle handlinger, og hvor der bor særlig mange unge. Ligeledes styrker vi, som det også er nævnt, anklagemyndigheden, så sagsbehandlingen også kan gå hurtigere.

Det er beklageligt, at Socialdemokratiet af partitaktiske årsager ikke ville være med i det forlig, der blev indgået, men vi skal nok leve op til vores ansvar, når det gælder om at styrke bor-gernes sikkerhed, og vi lader os ikke dirigere af snævre partipolitiske interesser i den forbindel-se. Vi arbejder for borgernes sikkerhed uden hensyn til tabetterne, og man har indtryk af, at Socialdemokratiet måske også vil gøre i denne sag. Men af de årsager, jeg har nævnt, altså ind-gåelsen af politiforliget og de ting, der allerede er sat i gang, har Dansk Folkeparti svært ved at støtte forslaget, som det ligger nu.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er rigtigt, at forslaget har givet anledning til lidt debat i offentligheden, og vi ved jo alle sam-men, at Dansk Folkeparti har for vane at flyve med en gang imellem. Jeg står her med et udklip fra Politiken den 24. januar i år, og her siger en repræsentant for Dansk Folkeparti – det er ikke engang retsordføreren, det er Dansk Folkepartis næstformand – at Dansk Folkeparti støtter for-slaget,

Det, der undrer mig, er, at den støtte bliver til-kendegivet vel kun et par måneder efter, at man indgik det politiforlig, som hr. Per Dalggaard nu siger er årsagen til, at man ikke kan støtte forsla-get. Det kan godt være, det er mig, der er noget i vejen med, men jeg har utrolig svært ved at for-stå Dansk Folkepartis strategi. Hvad er årsagen til, at næstformanden, hr. Peter Skaarup, siger, at man kan støtte det, mens retsordføreren nu si-ger, at man ikke kan støtte det? Hvad mener Dansk Folkeparti i grunden om indsatsen for at få systemerne til at arbejde bedre sammen, når det gælder de unge kriminelle, så vi sikrer, at de ikke begår ny kriminalitet? Hvad mener man i Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Alle er interesseret i at få en hurtigere sagsbe-handlingstid, specielt i forbindelse med ung-domskriminaliteten. Det gælder for undertegne-de, og det gælder selvfølgelig også for resten af medlemmerne af Dansk Folkeparti. I forbindelse med det indgåede politiforlig har jeg vurderet, at de tiltag, der egentlig er nødvendige, for en stor dels vedkommende er på plads, men natu-rigvis kan der sættes yderligere ting i gang, som kan nedsætte sagsbehandlingstiden.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Det er åbenbart svært at få et svar ud af Dansk Folkepartis retsordfører, men kunne Dansk Folkepartis retsordfører så ikke prøve at spørge Dansk Folkepartis næstformand om, hvad der ligger bag det udsagn i Politiken, hvor man fra hr. Peter Skaarups side siger, at man støtter forslaget? Jeg er forvirret, og det ville være rart, hvis der fra Dansk Folkepartis side bare en gang imellem ville være overensstemmelse mellem det, man siger ud ad vinduet, og det, man foretager sig, når vi kommer frem til afgørelserne her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Jeg håber, vi er lige så konsekvente i vores politik, som Socialdemokratiets retsordfører siger de er.

Jeg vil da meget gerne spørge hr. Peter Skaarup, hvad han egentlig mente med det, han udtalte dengang, men jeg er overbevist om, at der ikke er nogen uoverensstemmelse mellem hans holdning og min holdning. Ungdomskriminaliteten er et kæmpe problem, som vi skal fokusere meget på, og det har jo ikke ligefrem kendetegnet tidligere regeringer, at de har gjort noget for at bekæmpe ungdomskriminaliteten. De har måske gjort det på papiret, men i praksis har de ikke gjort noget, og det er forskellen på de tidligere regeringer og den nuværende.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har prøvet at kigge efter i forslaget til folketingsbeslutning, hvor meget der står om unge af anden etnisk herkomst end dansk, for hr. Per Dalggaard brugte meget tid i sit indlæg på at sige, at det var dem, der tyngede i statistikken, og det især var dem, der gjorde, at ungdomskriminaliteten stadig væk var så høj. Så vidt jeg kan se, står der ikke noget som helst i forslaget om fremmede.

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Det har fru Elisabeth Arnold fuldstændig ret i, og der kan man netop se, hvorledes det skrevne ord ikke passer med virkelighedens verden fra Socialdemokratiets side, for det er jo dér, at kæmpeproblemerne ligger, og jeg har et hav af

statistikker. Jeg kan forsøge at læse en lille smule op af dem her.

Det er noget, som er udgivet af Justitsministeriet. Lad mig se engang. Det er en statistik, som Britta Kyvsgaard har lavet om overrepræsentation i strafferetslige afgørelser år 2000 og procentuel overhyppighed i forhold til hele befolkningen fordelt efter indvandrerstatus. Der tegner indvanderne sig for en 39 pct.s overhyppighed. Og tager man efterkommerne ud – efterkommerne – så er overrepræsentationen 132 pct. Det er vanvittige tal.

Jeg ved ikke, hvorfor Socialdemokratiet ikke har nævnt fremmede i det her beslutningsforslag, når det handler om dem. Det har de gjort ét sted, hvor de har skrevet, at man må insistere på, at børnene lærer ordentligt dansk. Og det kan jo næsten kun rette sig imod fremmede.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Mit spørgsmål gik jo altså ikke på, at jeg gerne ville have opremset statistikken, så jeg kan bare konstatere, hr. Per Dalggaard var velforberedt, når han havde statistikken med på talerstolen.

Jeg vil blot stille det enkle spørgsmål: Er det ikke fuldstændig ligegyldigt, om det er en dansker eller en udlænding, der har begået kriminaliteten? Den konsekvens, som hr. Per Dalggaard har rost i forslaget her, bør vel være den samme, uanset hvem der har begået kriminaliteten. Er det ikke rigtigt?

(Kort bemærkning).

Per Dalggaard (DF):

Det har fru Elisabeth Arnold fuldstændig ret i. For mig er en kriminel ung en kriminel ung uanset herkomst. Men det kan altså ikke nægtes, at den tidligere gruppe, jeg nævnte før, topper alt, alt for meget i statistikkerne, og det bør vi gøre noget ved.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Hr. Helge Adam Møller – som ordfører?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nej, det er med et spørgsmål. Det er lidt i fortsættelse af hr. Morten Bødskovs to spørgsmål til ordføreren, hvor hr. Morten Bødskov spurgte, om det ikke var underligt, at næstformanden for Dansk Folkeparti havde udtalt sig tilsyneladende positivt, og at ordføreren nu er lidt mindre positiv.

Jeg vil godt spørge ordføreren, om ordføreren ikke kan bekræfte, at der mange gange sker det, når der bliver fremsat et nyt beslutningsforslag, at der så ringer en journalist til den, der er ordfører på området eller andre, og siger: Nu har Socialdemokratiet fremsat et forslag, der vist indebærer, at sagerne skal behandles endnu hurtigere, det har de en målsætning om. Og så vil enhver ordfører naturligvis sige: Det lyder da positivt, det synes jeg er godt. Men man kender jo overhovedet ikke detaljerne. Er det ikke korrekt, at det sker sådan i ni ud af ti tilfælde?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jo, det har hr. Helge Adam Møller fuldstændig ret i, og det var sådan set også det, jeg forsøgte at sige til hr. Morten Bødskov, som sidder derne og snakker, at når hr. Peter Skaarup har udtalt sig, som han har, så er det selvfølgelig på basis af intentionerne og hensigterne med at få kriminaliteten blandt de unge ned. Det er der ingen, der overhovedet kan have noget imod eller synes er en dårlig idé, og det er da klart, at det er det, han har udtalt sig omkring uden at kende det her i detaljer.

(Kort bemærkning).

Karsten Nonbo (V):

Det er på baggrund af fru Elisabeth Arnolds udsagn om, at der ikke stod noget om unge indvandrere i det her beslutningsforslag, hvorefter hr. Per Dalgaard læser op, at vi må insistere på, at børnene lærer ordentligt dansk, inden de skal i skole. Jeg ville bede hr. Per Dalgaard læse videre, ellers kan jeg gøre det for hr. Per Dalgaard: De unge utilpassede indvandrere skal væk fra ledighed, gadehjørner og kriminalitet. De skal i arbejde, og de skal i uddannelse, og de skal forstå og respektere de værdier, som det danske samfund bygger på.

Er hr. Per Dalgaard så ikke enig med mig og med sig selv i, at de unge indvandrere jo er nævnt i det her beslutningsforslag?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jo, det er jeg fuldstændig enig i, og det glæder mig da, at hr. Karsten Nonbo nu kan læse videre af teksten, for min tid er jo stadig væk kun et minut, når jeg skal svare på tingene. Og jeg er da også glad for, at Socialdemokratiet har nævnt det og erkendt, at der faktisk er et problem dér, uden at de så tør sige, at det største problem

overhovedet inden for ungdomskriminaliteten netop er de unge af fremmed herkomst.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Tak til hr. Per Dalgaard. Og så går vi videre i ordførerrækken.

Kl. 17.35

Helge Adam Møller (KF):

Jeg må også starte i det positive hjørne ligesom alle andre, for der er grund til at sige, at den målsætning, som Socialdemokratiet har her med sit beslutningsforslag om, at der skal ske en hurtig behandling af sager begået af unge mellem 15 og 17 år i forbindelse med kriminalitet, er vi hundrede procent enige i.

Vi synes for øvrigt også, at målsætningen skal gælde dem fra 18 til 98. Den skal gælde alle.

Og der er det jo dejligt at konstatere, at hvis vi kigger i beslutningsforslaget, tredje afsnit, så starter man med at konstatere, at sagsbehandlingstiderne hos politiet, domstolene, kriminalforsorgen og de kommunale myndigheder i dag er for lange – punktum.

Det er jeg faktisk også enig i, i hvert fald i nogle tilfælde. Sagsbehandlingstiderne både hos politi og kriminalforsorgen og de kommunale myndigheder er i nogle tilfælde for lange.

Man skulle næsten tro, at regeringen havde fået sendt det her forslag fra Socialdemokratiet i høring for et år eller halvanden år siden, for man må jo sige, at regeringen er også enig, og regeringen har jo foretaget en lang række ting, som netop trækker i den her retning.

Man har lavet et politiforlig, hvor man får 500 ekstra betjente, så sagsbehandlingstiderne hos politiet og opklaringen kan gå meget hurtigere. Man har givet mange, mange millioner, mange hundrede millioner til kriminalforsorgen, man har ansat flere i anklagemyndigheden, og søreme om man ikke også her den 9. januar positivt har lagt forslag til en kommunalreform frem, så de kommunale myndigheder også får langt mere arbejdskraft, fordi de bliver større og mere effektive, så de også kan håndtere de vanskelige sager.

Så man har altså en regering, som man må sige hundrede procent lever op til intentionerne i Socialdemokratiets forslag. Om det så er Socialdemokratiets skyld, det ved jeg ikke. Men det er jo sådan set også lige meget, bare vi er enige om det rigtige.

Lad mig så sige, at vi støtter, og det har vi jo altid gjort i Det Konservative Folkeparti, en klar

og konsekvent linje over for unge, som er på vej ud i en kriminel løbebane. Der skal være sanktioner, som er skræddersyet til at få dem væk, jo før jo bedre. Og det indbefatter bl.a., at de får en hurtig domfældelse, uanset hvad det er for en dom, at de får en hurtig afsoning, og derefter får de forhåbentlig en hurtig tilbagevending til skole eller uddannelse og almindelige forhold, når de har sonet deres dom.

Så derfor er vi positive over for hovedideen, men – og så kunne jeg gentage alt, hvad justitsministeren har sagt – det, der er den afgørende svaghed, hvis jeg skulle pege på en enkelt svaghed, er her, at man behandler alle over en kam. Der er altså forskel på en 17-årig butikstyv, en 17-årig, der ryger en joint, og en 17-årig, der begår fuldbyrdet voldtægt. Og ifølge det her forslag skal de behandles med nøjagtig samme tidsrammer. Det synes vi ikke er hensigtsmæssigt.

Der er et gammelt ordsprog, der siger, at skal man behandle mennesker ens, så skal man behandle dem forskelligt. Og det skal man selvfølgelig også afhængigt af, hvilken kriminalitet de har begået. Så af disse årsager kan vi ikke støtte beslutningsforslaget i denne meget markante form.

Men intentionerne er vi hundrede procent enige i, og vi vil meget gerne sammen Socialdemokratiet og andre, og det er jo et stort flertal i Folketinget, der er enige om disse intentioner, arbejde videre på dem. Kan vi på enkelte, konkrete områder gøre det endnu bedre, end vi gør i dag? Det er jeg overbevist om at man selvfølgelig kan. Der er altid plads til forbedringer.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Helge Adam Møller, og jeg vil også takke for de positive tilkendegivelser, at nu skal man passe på, at selvrosen fra regeringen ikke kammer over. Man har dog, selv om man langt om længe nu har besluttet, at der skal flere pladser til i kriminalforsorgen, leveret tårnhøje ventelister og lange ventetider på det her område. Men lad nu det ligge.

Myten i forbindelse med det her forslag har været, også fra den tidligere, borgerlige ordfører, at vi tager alle over en kam. Hvis man nu læser de kriterier, som er i beslutningsforslaget, så er det jo altså ikke cykeltyven eller den pågældende, som bliver taget i at ryge en joint, som vil komme ind under det her forslag. Det synes jeg vi skal have med bare for en god ordens skyld.

Det er typisk folk, som har begået omfangsrig eller hård kriminalitet. Det vil være dem, som kommer på en ungdomskontrakt. Og der er situationen i dag den, at der kan gå op til fire en halv måned – fire en halv måned, fra den kriminelle gerning er begået, til den unge får en ungdomskontrakt. Fire en halv måned. Og det er det, som vi gerne vil have stoppet, fordi resultatet er, at ganske mange unge i denne periode faktisk begår ny kriminalitet.

Og så i parentes bemærket: Miljøet, dem, der arbejder med det, siger til os, at det her faktisk er for lange sagsbehandlingstider.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg er hundrede procent enig, og mere kan man jo ikke være, med hr. Morten Bødskov i, at hvis der er tilfælde, og det er der selvfølgelig, når hr. Morten Bødskov siger det, hvor det tager fire en halv måned at få iværksat en ungdomskontrakt, så er det for at bruge et gammelt soldaterudtryk noget civilt slinger. Det er fuldstændig uacceptabelt.

Kl. 17.40

Men i stedet for at lave en firkantet regel, som ikke i alle tilfælde kan findes, fordi man måske ikke har det sted, så bør man gribe fat i den kommune, der er ansvarlig for dette. Og uanset om det er en konservativ borgmester, dem findes der desværre ikke så mange af, eller en socialdemokratisk eller en Venstreborgmester, så går man i rette med den borgmester og den kommunalbestyrelse i de byråd og spørger: Hvordan kan I tolerere det her ude i jeres kommune?

Så lad os gribe markant ind over for de få, der altså ikke kan finde ud af det. Det er jeg meget stemt for og helt enig i. Så lad os få eksemplet. Jeg vil meget gerne være med til at skælde ham eller hende ud, som har ansvaret, uanset hvilken partifarve vedkommende har.

(Kort bemærkning).

Morten Bødskov (S):

Hvis det bare havde været så enkelt, at vi kunne gå ud og tage fat i nakken på den enkelte socialchef eller den enkelte borgmester og bede dem om at tage sig sammen og gøre deres arbejde bedre og hurtigere, så kunne vi temmeligt sikkert blive enige om det.

Men pointen med de fire en halv måned er, at det faktisk er en undersøgelse, Justitsministeriet selv har lavet af ungdomskontrakterne, en eva-

luering af dem. Og ifølge den er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid fire en halv måned. Der er nogen, der ligger under, og der er nogen, der temmeligt sikkert også ligger meget over.

Så det er et alarmerende problem. Det er ikke bare noget, man kan negligere og sige, at det er en kommune, eller det er en socialforvaltning, eller at det er en politibetjent, som ikke kan finde ud af at få sagen efterforsket ordentligt.

Det er et alvorligt problem, og problemet er som sagt det, at mange af de her unge altså begår gentagelseskriminalitet, fordi det, vi herinde har rådigheden over, nemlig systemerne, ikke arbejder godt nok sammen, og at de ikke arbejder hurtigt nok. Det er det, der er pointen i det her. Så at forsøge at negligere det, som man gør, kan man altså ikke, hvis man ellers ville prøve at læse det her beslutningsforslag.

Herfra skal der så bare lyde en opfordring til, at man gør det, og at man tager det her problem alvorligt i regeringen og i Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti tager det meget alvorligt, og hvis det er 20 eller 50 kommuner, der gør det, ja, så bliver det halvtreds gange værre.

Men jeg synes stadig væk, at den rette metode er at gribe fat i dem, der groft, jeg vil sige, ikke overtræder loven, det gør de ikke, men overtræder intentionerne i den lov, vi har vedtaget, og at fortælle det til de kommuner. For jeg synes generelt ikke, det skal gå ud over de kommuner, der lever op til deres ansvar og gør det på en ordentlig måde.

Jeg har det på samme måde med cyklister og andre. Vi skal jo ikke skælde alle dem ud, der kører efter reglerne og tænder lyset og ikke kører over for rødt. Det er vel de 10 pct., der ikke gør det, vi skal koncentrere os om.

Så det er altså min holdning her: Lad os koncentrere os om dem, der ikke lever op til det, der er de klare intentioner i den lov, der blev vedtaget dengang, der var en socialdemokratisk justitsminister, og med stor opbakning fra os andre. Det vil jeg godt være med til, også langt mere effektivt end i øjeblikket.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Ja tak. Så går vi videre i ordførerrækken.

Anne Baastrup (SF):

Princippet om, at man hurtigt kan få en sag afgjort, tror jeg er meget vigtigt bliver fulgt op, især når det drejer sig om unge.

For ikke så forfærdeligt lang tid siden fik jeg en henvendelse fra en mor, som fortalte, at hendes dreng på 19 år sad på ottende måned og ventede på, at sagen, hvor en af hans bekendte havde begået vold, kom for retten.

Den unge fyr sad i varetægt og forstod faktisk ikke rigtig, hvad det var, der havde betydet, at han landede der. Efterfølgende blev han frikendt, og han forstod faktisk ikke rigtig, hvorfor han blev frikendt, for han syntes ikke, at han havde sagt ret meget andet end det, han havde sagt under hele det forløb på 9 måneder.

Det viser jo faktisk nogle af de problemer, unge udsættes for. Når man er ung på 19 år, så har man en relativt anden opfattelse af tiden, end når man er fyldt 50. Og når man er ung, er man gerne i et forløb, hvor man er i uddannelse. Et afbræk i ens uddannelse af en længere varighed er ødelæggende for ens måde efterfølgende at komme ind i uddannelsesforløbet igen.

Så Socialdemokratiets forslag om målsætninger om hurtig behandling af sager om kriminalitet begået af 15-17-årige kunne man i og for sig godt udvide til også at omfatte noget ældre. Men Socialdemokratiets forslag afgrænser sig således til de 15-17-årige, og jeg vil godt sige, at udgangspunktet for SF er, at vi er enige i målsætningen.

Noget af det, som ikke rigtig har været nævnt, er det sidste punkt om de 10 dage. Der er der så nævnt for det første, at det samlede tidsforbrug for de sociale myndigheder for fastsættelse af vilkårene for tiltalefrafald m.v. ikke bør overstige 10 dage fra tidspunktet for godkendelse af vilkårene henholdsvis endelig dom.

Og så det centrale: Det er, til vilkårene effektivt er iværksat – det er faktisk meget meget vigtigt. For halvandet års tid siden fik vi en rapport, der påviser, at kommunerne har en kommunal sagsbehandler, der deltager i domsforhandlingen og sidder der ved siden af og nikker til, at vilkårene er der, og kommunen siger ja og alt sådan noget. Og så viser det sig efterfølgende, at der er ikke er nogen, der holder øje med, om vilkårene rent faktisk bliver overholdt. Politiet tror, kommunen gør det, og kommunen aner ikke, at det er dens ansvar.

Kl. 17.45

Der har vi, synes jeg, et helt selvstændigt problem, og der tror jeg i og for sig nok, at det ville

være en god idé, at man konkret i en egentlig lovgivning – som man i øvrigt giver kommunerne et eksemplar af – fortæller, at kommunerne er forpligtet til, at ungdomskontrakten udføres, og at vilkårene i forbindelse med tiltalefrafald og andet rent faktisk overholdes.

Det er en af grundene til, at SF meget gerne ser, at kommunerne er medfinansieringsforpligtede, når det drejer sig om kriminalforsorgens udgifter. For vi kan jo se, at dér, hvor der er kommet tiltalefrafald, hvor der fastsættes vilkår, og hvor man i kommunen kun sidder på sine hænder, ved vi jo også, at den unge på et senere tidspunkt lander bag de stivede gardiner, fordi der ikke er nogen, der rent faktisk har vist ham, at den afgørelse, som dommeren traf over ét, er en afgørelse, som der var konsekvens omkring, og hvor man fulgte op, og hvor man havde et mål med det, nemlig at han skulle holde op med at begå kriminalitet; det ender i kriminalitet.

Der vil jeg så godt rose Socialdemokratiet for lige præcis at tage den ind.

Så har vi jo hørt de øvrige ordførere undervejs. Det her koster penge, og vi skal jo også passe på, at det så ikke bliver en prioritering, for der ikke er penge nok; en prioritering af en bestemt type sager, hvor andre sager så bliver nedprioriteret. Det er jo ikke mange punkter siden, vi havde et ønske om, at sager vedrørende voldtægt hurtigt skulle gennem systemet. Men det korte af det lange er, at vi synes, at princippet om, at der skal være en målsætning, der skal bygge på 30-20-10-dages-modellen, er et o.k. princip.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre vil også gerne rose Socialdemokratiet for at fremsætte det her beslutningsforslag.

Det er helt oplagt, at der bør være en klar konsekvens mellem lovovertrædelse og sanktion, og jo længere tid der går mellem sanktionen og lovovertrædelsen, jo mere fortaber det pædagogiske sigte sig jo for den, der har begået lovovertrædelsen.

Der er i beslutningsforslaget et krav til fire forskellige instanser i vores samfund, nemlig til politiet, til domstolene, til kommunerne og til kriminalforsorgen, og samtlige steder kan man pege på eksisterende problemer med, at behandlingen tager for lang tid, at tilvejebringelsen af pladser tager for lang tid – jeg behøver blot at nævne de alenlange 9 måneders ventetid på at komme til afsoning i fængslerne.

Det er muligvis ikke ladsiggørligt at gennemføre dette forslag, som det står her, med nøjagtige frister, der er nævnt, men jeg synes, det er et vigtigt mål for et samfund at have nogle pejlemærker og sige, at det altså f.eks. ikke må tage længere tid end sådan og sådan at gennemføre en banal sagsbehandling i kommunerne, eller at der f.eks. ikke må gå længere tid, før man kommer ind og afsoner i fængslerne, end så og så lang tid. Det har selvfølgelig masser af praktiske, ressourcemæssige konsekvenser og sådan noget, men jeg mener faktisk, det er rigtigt set af Socialdemokratiet, at der skal være et mål for, hvor lang tid sådan noget må tage.

Vi havde i det forløbne år en skandalesag fra Frederikssund, hvor politiets efterforskning af adskillige sager havde taget så lang tid, at sagerne simpelt hen var forældede og ikke mere kunne rejses. Det er et klart problem ikke blot i forhold til de lovovertrædere, som ikke bliver straffet, men også for de ofre, som føler, at deres vanskeligheder og de ting, de har været udsat for, bliver fuldstændig negligeret.

Så vi kan kun sige fra radikal side, at vi synes, det er interessant, at man fastsætter nogle frister for, hvor lang tid sagerne må tage, og hvor lang tid behandlingen i de forskellige faser må vare. Det er et godt princip, som vi gerne vil støtte op om.

Så kan vi selvfølgelig yderligere tilføje noget om alle de betænkeligheder, der er nævnt, om advokaterne, der ikke har tid, og vidnerne, der ikke møder op osv., selvfølgelig kan sådan noget altid ske, det kan det. Men det er en vigtig del af det politiske arbejde, at man sætter nogle mål.

Jeg vil ikke sige, at vi har alt for gode erfaringer med målene i voldspakken fra 1994 og 1997, for man kan jo se af tallene, at det ikke har hjulpet voldsomt meget, men det kan være, at man skal kigge på tallene på en anden måde eller gå dybere ned i dem. I hvert fald synes jeg, at det er et rigtigt princip at have, at retten ikke må nøle uendelig meget. Der må være en konsekvens fra retssystemets side over for den lovovertræder, der er til behandling.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten er også enig i intentionerne om, at vi skal have nogle målsætninger for, hvor hurtigt sagerne skal igennem, både i forhold til politiets efterforskning, altså retssystemet, og i forhold til kommunernes sagsbehandling. Vi tror på, at målsætninger om tidsfrister osv., hvor

lang tid det normalt skal tage, kan være en væsentlig del af arbejdet.

Kl. 17.50

Så er der selvfølgelig, som andre har været inde på, en række ting, der kan gøre, at nogle sager trækker længere ud, men det er vigtigt at have et mål for, hvor hurtigt det skal gå i de ukomplicerede sager.

Vi mener så, at det for en række af disse unge stadig er meget lang tid, også med de tal, der står her, men vi er klar over, at det næppe kan gøres hurtigere, når vi snakker om, at en sag skal hele vejen igennem retssystemet. Derfor har vi fremsat det forslag, vi skal behandle i morgen, om, at de unge, i stedet for at komme ind i retssystemet, inden 5 dage efter at politiet har taget dem, skal ud i et ungdomsprojekt, så de kan mærke en øjeblikkelig konsekvens. Men det er jo så et andet forslag, som vi debatterer i morgen.

Med hensyn til Socialdemokratiets forslag så tror jeg, det er vigtigt at understrege, at det også kræver nogle ressourcer; at det er vigtigt, at man så prioriterer, at der er de ressourcer, der skal til, for at leve op til målsætningerne.

Fru Elisabeth Arnold var inde på problemet omkring Frederikssundsagen, hvor anklagemyndigheden smølede kraftigt, og der kunne det jo være, hvis man satte sig nogle målsætninger, at det kunne være med til at sikre en bedre prioritering af ressourcerne på området.

Det kræver efter vores opfattelse også, at vi får langt bedre ressourcer til kriminalforsorgen i frihed, så der i hele den del af kriminalforsorgens arbejde, der handler om perioden op til en retssag og efter, at en person er blevet dømt, er de ressourcer, der skal bruges, i stedet for som i dag, hvor de er fuldstændig udsultet.

Så er der selvfølgelig hele den del, der handler om kommunernes arbejde i sagerne, som vi jo normalt ikke ser så meget på fra Retsudvalgets side, og jeg synes det er godt, at det kommer med ind i debatten her.

Hr. Helge Adam Møller sagde, at der var blevet fremlagt en kommunalreform af regeringen. Det kan jo godt være, at jeg har været uopmærksom – nu er jeg også kommunalordfører – men jeg har altså ikke opdaget, at der er fremlagt en kommunalreform, og jeg har heller ikke hørt, at nogle andre har fået præsenteret en sådan. Men det kan selvfølgelig være, at den ligger internt i regeringen, og så kunne det da være spændende at høre noget om, hvad det har af betydning på det her område.

Jeg synes, det kunne være vældig positivt, hvis vi havde ordentlig tid til at diskutere en strukturreform og se på, hvad vi kunne gøre på det her område for at få en bedre sammenhæng i forhold til den del af arbejdsopgaven, der drejer sig om at forebygge kriminalitet, og også at tage sig af dem, der bliver dømt, og som skal ud efter endt afsoning osv. Hvordan får vi et bedre samspil mellem den sociale del af opgaven og så den del, der ligger under Justitsministeriet? Hvordan får vi det til at hænge sammen? Hvordan sikrer vi, at de myndigheder snakker sammen? Hvordan sikrer vi i de konkrete sager, at der bliver fulgt op?

Det synes jeg var spændende hvis vi kunne diskutere i forbindelse med en strukturreform, og det håber jeg at der bliver mulighed for. Det ser det desværre ikke ud til med de tidsplaner, regeringen har lagt, men jeg synes da, at vi fra Retsudvalgets side skal prøve at se, om ikke det var muligt, at vi kunne få den debat og bruge det som indspark i strukturbedebatten.

Men som sagt støtter vi intentionerne i forslaget og synes, det kunne være et godt arbejdsredskab med en målsætning for tidsfrister.

Jann Sjursen (KD):

Kristendemokraterne er positive over for intentionerne i beslutningsforslaget fremsat af Socialdemokraterne. Det kan være godt, ikke mindst for at fremme en hurtig sagsbehandling, når det gælder kriminalitet begået af 15-17-årige, at man opstiller nogle målsætninger.

Men jeg må alligevel sige, at i forhold til den såkaldte 30-20-10-dages-model, som Socialdemokraterne foreslår, forekommer det os måske at blive lige en kende for firkantet, hvis man prøver at stille det sådan op, uanset at jeg er fuldt ud opmærksom på – som også hr. Morten Bødskov har gjort opmærksom på flere gange under debatten – at det kun er målsætningen for såkaldte normalsager, og at fristerne selvfølgelig kan overskrides, hvis efterforskning og andet til-siger det.

Men uanset det så synes jeg også, at erfaringerne fra voldspakken og de tidsfrister, der blev sat ind der, er, at sådanne målsætninger jo også må ses i forhold til, hvad der er realistisk, og jeg anser det ikke for at være realistisk, hvis man skal foretage en sådan prioritering af alle sager, uanset om de også er ukomplicerede. Det vil føre til, at politiet eller anklagemyndigheden i virkeligheden skal bruge uforholdsmæssig mange ressourcer på nogle sager, som – uanset at al

kriminalitet og specielt ungdomskriminalitet er alvorlig – vil føre til, at man måske tager de ressourcer fra områder, hvor man ellers synes at det er vigtigt at man f.eks. får gang i efterforskningen.

Men som sagt er vi positive over for intentionerne, og vi vil godt i forbindelse med udvalgsarbejdet dykke nærmere ned i forslaget, også med hensyn til at vurdere, hvorvidt de målsætninger, der er sat op, er realistiske i forhold til det nuværende ressourceforbrug, eller om det f.eks. kræver tilførsel af flere ressourcer, hvis man skal nå i nærheden af noget af det her. Og skal man det, så skal man i hvert fald beslutte sig for det på en sådan måde, at det kan gennemføres, og at det ikke bare bliver et slag i luften, ren symbolpolitik, som alligevel ikke fungerer i virkelighedens verden.

Kl. 17.55

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Hr. Morten Bødskov som ordfører for forslagsstillerne.

Morten Bødskov (S):

Jeg vil gerne takke for en god debat om et vigtigt forslag, hvilket jeg også har forstået på samtlige ordførere at det er.

Jeg vil sige, at i første omgang er det godt, at ordførerne var opmærksomme på – det var særlig den sidste ordfører – at der er tale om en målsætning, og at sagernes kompleksitet og andet selvfølgelig kan gøre, at målsætningen kan afvises.

Men jeg synes dog stadig væk, at der er den pointe at fremdrage omkring målsætninger, særlig på retsområdet, f.eks. som vi det ser inden for voldskriminalitet, hvor SR-regeringen jo indførte målsætninger om 30-dages-frister med hensyn til voldskriminalitet, at det går den rigtige vej. Det er klart, at det er tunge systemer, vi har med at gøre, men ikke desto mindre er der muligheder for at registrere en sagsbehandling, der er muligheder for at overvåge systemet og muligheder for med de her målsætninger at lægge også ret kraftige politiske prioriteringer ned over sagsbehandlingssystemet.

Det her er en kraftig socialdemokratisk politisk prioritering. Vi mener, det er fuldstændig uacceptabelt, at de systemer, vi har i dag, og som er involveret i sager om ungdomskriminalitet, arbejder for langsomt, og at de ikke arbejder godt nok sammen. Vi synes, det er fuldstændig vanvittigt, at alene det, at de ikke arbejder godt

nok sammen, kan være årsag til, at unge så at sige bliver sluppet løs på gaden og begår ny kriminalitet. Det kan simpelt hen ikke være rigtigt, hvis vi vil gøre noget for at forhindre ungdomskriminaliteten.

Heldigvis er det generelle billede af unge og kriminalitet dog godt. Den er faldet markant, men der er et problem, en hård kerne, hvor vi er nødt til at gøre en ekstraordinær indsats, og det er dem, vi skal have fat i med det her forslag.

Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at vi selvfølgelig fra Socialdemokratiets side nok havde håbet, at der fra regeringens side havde været lidt større vilje til konkret handling.

Nu er der et par gange fra talerstolen blevet citeret fra et meget centralt afsnit i bemærkningerne til forslaget. Så vil jeg her afsløre, at det afsnit rent faktisk er en tro kopi af statsministerens nytårstale – men det kan være, at det var, fordi talen blev skrevet af Dansk Industri – hvor statsministeren i relation til debatten om ghettoer faktisk gør opmærksom på, at nu skal der ske noget med det her problem. Det er en fuldstændig tro kopi af det, som statsministeren sagde, men som sagt kan det være, fordi talen blev skrevet af Dansk Industri, at der ikke rigtig er nogen af de pågældende ordførere, der har haft tid til at læse den, endsize bemærket talen. Men lad det nu ligge.

Vi havde håbet, at man på baggrund af det, som statsministeren, der jo ikke er hvem som helst, sagde i nytårstalen – som vi fra Socialdemokratiets side er et hundrede procent enige i: at unge skal væk fra kriminalitet, at de skal forstå konsekvensen i det danske retssystem – havde været klar til også at foretage en mere konkret handling her.

Men de positive signaler er vi ganske godt tilfredse med.

Problemet er som sagt, at sagsbehandlingstiderne er for lange. Jeg har i de korte bemærkninger nævnt et eksempel om, at eksempelvis når man skal lave en ungdomskontrakt – og det er ikke unge med den groveste kriminalitet – så er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid 4½ måned – den gennemsnitlige sagsbehandlingstid – og det er det, der er fuldstændig uacceptabelt, og det er det, som gør, at vi føler, at systemerne for ofte svigter, og at de målsætninger, som vi faktisk kan tilrettelægge, også bør tilrettelægges.

Det er derfor, vi med det her beslutningsforslag kræver handling og har lanceret den her 30-20-10-dages-model, som vi selvfølgelig godt ved skal files til, alt afhængigt af sagernes komplek-

sitet. Men det er vigtigt, når vi har en politisk prioritet om, at vi vil have unge væk fra kriminalitet, at vi som et minimum sikrer, at systemerne ikke er årsag til, at de får lov til at begå gentagelseskriminalitet. Det er det, der sker i dag, og det er derfor, vi har fremsat det her forslag, for vi mener rent faktisk, at det skal stoppes.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

16) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 113:

Forslag til folketingsbeslutning om en styrket indsats for produktion og eksport af dansk musik.

Af Lone Møller (S) m.fl.
(Fremsat 27/1 2004).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Først vil jeg gerne udtrykke enighed med forslagsstillerne i, at en øget indsats for produktion og eksport af dansk musik er vigtig. Og en øget indsats for dansk musik er netop, hvad regeringen aktivt bakker op om i disse år.

Kl. 18.00

Forslaget sigter på at styrke indsatsen gennem etablering af en produktionsstøtteordning for den danske musikbranche, etablering af en eksportstøtteordning for dansk musik samt etablering af en indkøbsordning for nye danske musikproduktioner. Det lyder jo umiddelbart som et meget sympatisk forslag, men jeg må

henlede forslagsstillernes opmærksomhed på regeringens initiativer på netop de områder.

Ud fra en tankegang om at styrke indsatsen for musikkens rammebetingelser og eksport af dansk musik præsenterede regeringen sidste år, helt nøjagtigt i august, en meget mere ambitiøs plan, en 4-årig musikhandlingsplan »Liv i musikken«, som giver musikken en fremtrædende placering i dansk kulturpolitik. Både den rytmiske og den klassiske musik får over de næste 4 år samlet set godt 100 mio. kr. ekstra, og pengene går til en række initiativer, der tilsammen skal afhjælpe musikkens akutte problemer og samtidig skabe grobund for et rigt musikliv i fremtiden.

Handlingsplanen indeholder en række initiativer på den rytmiske musiks, den klassiske musiks og det ophavsretlige område. For den rytmiske musik drejer det sig primært om øgede midler til de rytmiske spillesteder og en ny national transportstøtteordning. Eksportfremstødet vil ske på musikmessen MIDEM i Cannes samt gennem en række initiativer, der styrker beskyttelsen af musikernes ophavsret, og regeringen har desuden som led i handlingsplanen nedsat en arbejdsgruppe, der skal beskrive og undersøge vilkårene for pladeproduktion i Danmark.

For at starte med ophavsretten har regeringen i 2002 og 2003 fået vedtaget to lovforslag, som i hovedsagen har betydet en markant styrkelse af kunstnernes rettigheder. Der er nok ingen tvivl om, at den ulovlige digitale kopiering er en medvirkende årsag til det svingende og svigtede pladesalg, og regeringen har derfor iværksat en strategi for at mindske piratkopiering og således komme musikerne og pladeselskaberne til hjælp.

Med den seneste ændring af ophavsretsloven er der indført et forbud mod at fremstille digitale kopier af musik-cd'er, som man har lånt på biblioteket eller af venner og bekendte. Desuden er der gennemført et forbud mod omgåelse af kopispærringer, hvilket også bidrager til at mindske piratkopiering på musikkens område. Denne kopiering er udtryk for, at efterspørgslen efter musik i digitalt format er stigende, og det er grunden til, at regeringen i en forsøgsperiode støtter salg og udlån af onlinemusik på bibliotekerne gennem Fonofile, der åbner for musiksalget i løbet af foråret. Her vil al dansk musik lovligt kunne købes og lånes i digital form, og dermed imødekommes det yngre musikpublikums forbrugsvaner.